

OSMAN ŞAHİN
DARAĞACI
AVI

ÖYKÜ

♥
CAN

OSMAN ŞAHİN
DARAĞACI
AVI

Can Yayınları 1897

© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Mehmet Güler

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1193-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

OSMAN ŞAHİN
DARAĞACI
AVI

ÖYKÜ

Osman Şahin'in Can Yayınları'ndaki kitapları:

Mahşer, 1998

Ölüm Oyunları, 2002

Geniş Bir Nehrin Akışı: Yaşar Kemal, 2004

Kırmızı Yel - Acenta Mirza, 2006

Sonuncu İz, 2007

Ağız İçinde Dil Gibi - Acı Duman, 2007

Selam Ateşleri - Ay Bazen Mavidir, 2009

Kolları Bağlı Doğan, 2010

OSMAN ŞAHİN, 1940'ta Mersin'in Aslanköy ilçesinde doğdu. Dicle Köy Enstitüsü ile Gazi Eğitim Enstitüsü Beden Eğitimi Bölümü'nü bitirdi. Güneydoğu, Malatya, İzmit, İstanbul liselerinde spor öğretmenliği yaptı. 12 Eylül darbesinden sonra sürgün edilerek zorla emekli edildi. Bir roman eleştiri yazısı yüzünden 18 ay hapis yattı. *Kırmızı Yel* ile TRT Öykü Büyük Ödülü'nü, *Ağz İçinde Dil Gibi* ile 1980 Nevzat Üstün Öykü Ödülü'nü, *Selam Ateşleri* ile 1992 Ömer Seyfettin Öykü Ödülü ve 1994 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Mahşer* ile 1998, *Ölüm Oyunları* ile 2003 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü aldı. 1997 Ankara Film Festivali'nde Aziz Nesin Emek Onur Ödülü, 1999 Antalya Film Festivali'nde Yaşam Boyu Altın Portakal Onur Ödülü, aynı yıl Truva Kültür ve Folklor Derneği Yılın Edebiyat Ödülü, 2007 Mersin Kraliçe Aba Ödülü, Onbirinci Ankara Öykü Günleri Onur Ödülü, 2008 Söke Kültür Sanat Festivali Onur Ödülü, aynı yıl Mersin'de İz Bırakanlar Onur Ödülü, 2009 İzmir Dünya Öykü Günü Onur Ödülü ve Mersin Kenti Edebiyat Ödülü ile onurlandırıldı. *Kırmızı Yel*, 1984'te İsveç'te, pek çok öyküsü Polonya, Macaristan, Almanya, Fransa, Hollanda ve Slovenya'da yayımlandı. 13 seçme öyküsü, *Tales from Taurus* adıyla İngilizce ve Çince, üç öyküsü Güney Kore dilinde yayımlandı. Bugüne dek 23 öyküsü filme alındı. Filmler, yurtiçi ve yurtdışı film şenliklerinde Türk sinemasına 35'ten fazla ödül kazandırdı.

www.osmansahin.com

info@osmansahin.com

İçindekiler

DARAĞACI AVI	11
SARI YATAK	39
BEY ANALAR	59
Kara Hapa	61
Sultan Ana	67
Ümmülü Ana	77
ÇATAL CELAL	91

DARAĞACI AVI

Dünya sinemasının dehalarından,
korku filmlerinin unutulmaz yönetmeni
Alfred Hitchcock'un anısına...

bir

Çöktükçe çöken zifiri karanlıkta, dere kıyısındaki çalılıkların arasına yüzükoyun uzanmış, tüfeğinin kabzasını göğsüne dayamış, gözleri tetikte bekliyor Miran. Yere öylesine yapışmış ki, üstündeki giyitler, yattığı toprakla birlikte soluk alıp veriyor sanki. Tüyler ürperici kör karanlığın içinde, gez, göz, arpacık yeterince görünmüyor. Tüfeğini sürekli tutuyor olmaktan avuçları uyuşmuş. Namlunun ucuna bakmaktan gözleri ısınmış, karıncalanıyor. Bu süre içindeki şaşmaz sorusu hep şu kendine: "Hamey gelecek mi, gelmiyecek mi?" Bu soruyla sayıyor zamanı. "Ya gelmezse?" gibisinden de kararsızlıklar yaşıyor. "Hayır hayır, gelmeli mutlaka. Bu gece deviremezsem onu iflah olmam, çürürüm..."

İlk akşamdan beri pusuda beklemekten, ucu bucağı belirsiz karanlığa bakmaktan uyuşan bedenini ara sıra oynatıyor, bir kök gibi kıvrılarak usulca yer değiştiriyor. Tutukluluk yapmaması için bakımını önceden yapmış

tüfeğinin. Toprağın kokusunu, uğultulu rüzgârlarda çıkan seslerin farkını bilirdi ayrıca. Sabırla beklemeyi, tehlikeyi, soğukkanlı olmayı da. Küçükten beri ölümle senli benli olmanın getirdiği deneyimleri bunlar.

Düşmanı Hamey, Halilolar aşiretindendi. Cesur, yiğit adamlar aşiretiydi Halilolar. İyi nişancıydılar. Onların duymaması için gizlilik içinde seçmişti yerini; gizlilik içinde yatmıştı pusuya. Pusu yeri kurşun için inanılmaz bir yerdi. Bu yeri anasına bile söylememişti. Seçimini yıllardan beri pusuya yattığı hep bu “an”lar üzerine kurmuştu. Pusu kurmak yazgısıydı onun. Kafasında Hamey’i kaç kez öldürmüştü kim bilir. Babasıyla amcasının katiliydi Hamey. Evlenmeyi düşündüğü Hori kızı kaçırandı. Bu yüzden Hamey’e duyduğu katmerli öç duygusu sonsuz bir güç veriyordu ona. Bu duygularla nice oyuklara girmiş, pusulara yatmıştı. Her defasında da tetikteki parmağı aç kalmıştı. Sinirinden günlerce debelenmiş, inlemişti. Şimdi gene pusudaydı işte. Şansı yaver gider de beklediği düşman namlunun üstüne gelirse, hayattan düşürecekti onu.

Bu düşüncelerle zifiri karanlığa bakıyordu Miran. “Onu böylesi kör bir karanlıkta vurmam gerek; kurşunun nereden geldiğini bilemesin; uykuda ölmüş gibi debelensin pezevenk.”

Zaman gecenin neresindeydi? Zaman duygusunu da yitirmişti. Ama önsezisi, Hamey’in bu gece geleceğini söylüyordu ona.

Kötü, sağır edici karanlığın ucundan belli belirsiz gölgeler koptu, belirdi. Karmaşık gölgelerin derinliğinden ağır ağır bir atlı çıktı. Bulanık atlının kim olduğu belirsizdi. Gözleri karanlığı delmeye çalıştı. Görüntü ağır ağır açılınca, atlının Hamey olduğu kesinleşti. Hamey yolu üzerinde sabırla bekleyen düşmanından, attığı her adımda ölüme biraz daha yaklaştığından habersiz, ağır ağır geliyordu ölümün üstüne.

Tetikteki kemikli parmağı sabırsızlandı Miran'ın. Parmağı, ölümle yaşamın arasındaki sınırdaydı şimdi. Her şeyi o belirleyecekti. Ömrünce bu saniyeler için yaşamıştı. Yazgısının kendisine armağan ettiği şu birkaç saniyeyi iyi değerlendirebilirse, atalarının katilinin yükünün ağırlığının altından kalkacak, yüreği ışıklanacaktı. Kıstı gözlerini, tuttu soluğunu. Gerilim arttı. Kurtarıcı birkaç saniye sonra çöktü tetiğe. Atım yatağında bekleyen mermi fırladı yerinden. Boğucu alevler parladı namlunun ucundan. Patlamanın doğurduğu dalgadan kulağı cınladı, yapraklar sallandı. Derin vadi silah sesinin biçimini değiştirerek, boğuk yankılara dönüştürdü. Aynı anda kurşun süren mekanizmanın mekanik kuru sesi duyuldu. İkinci kurşuna gerek kalmadı. İlk kurşunda vurulmuş, geriye, atın sağrısının üstüne çarpılmış gibi devrilmişti Hamey. Ayakları üzengide takılı kalmış, boz at kişnemiş, şaha kalkmıştı.

Miran fırladı yerinden. Atın dizgini ile boynuna yapışarak uslandırmaya çalıştı onu. Boz at kolay teslim olacağı benzemiyordu. Kan ve barut kokusunu almış, ön ayaklarıyla havayı döğüyor, ölüm kişnemeleriyle karanlığı yırtıyordu. Miran, uslandırmayı başardı atı sonunda. Hamey'in üzengilere takılmış bacakları titriyordu, sönmeye başlayan bedenindeki seğirme, yaşamın sessizce attığı bir son çığlıktı belki de. Sonra kaskatı kesildi. Ölünün ayaklarını üzengilerden kurtardı Miran. Atın sağrısı üstüne devrilen ölüyü bütün gücüyle iterek kaldırdı, semerin üstüne yanlamasına, yüzükoyun yatırdı. Hamey, kurşunu göğsünden yemiş, gömleğinin göğüs kısmı kan içinde kalmıştı. Kan izi büyüyeceği benzerdi. Boz atın terkisinde siyah kıldan örülmüş heybe, heybenin gözünde de kısa saplı bir balta ile katlanmış, dürülmüş uzunca bir kendir ipi vardı. Düşmanlı olduğunu bilen Hamey, görünmemek için gündüzleri

değil de, önünü geceye getirerek odun kırmaya ormana gidiyor olmalıydı.

Miran kendir tomarını çıkardı, çözdü. Atın sırtına sıkıca sarıp bağladı ölüyü. Hamey'in kemerinin arasında sokulu duran tabancaya el koydu. Dolu tabancayı kendi kuşağının arasına soktu. Atın yularını eline aldı. Boz at, uysal, uyumlu, cins bir ata benziyordu. En ufak devinimde sesi anlıyor, ona göre hareket ediyordu.

Yular elde, çalılıklarla kaplı, engebeli keçi yolunda yürümeye başladı. Tabandaki çakıl taşları da olmasa, yürünen yerin yol olduğunu kimse bilemezdi. Dolambaçlı, güçlüklerle dolu eğri büğrü uzun yol, bir tepenin sivrisine doğru tırmanıyordu. Zifiri karanlık, yokuşlarla kaplı yolu zorlaştırıyordu. Atın sırtına, yüzükoyun uzatılmış, sıkıca bağlanmış ölünün başı ile ayakları çalılıklara takılıyor, çakıllı yol altlarından kayıyormuş gibi oluyordu. Her adım bir mücadeleyleydi. Ne ki Miran biliyordu araziye. Arazi kendi aşiretine aitti. Düşmanları Halilolar, varacağı yeri bilemezlerdi, bilseler de oraya çıkmayı asla göze alamazlardı.

Ardıçlı Tepe'ye ulaştığında şafak sökmüştü. Tepe, insan ayağı değmemiş, tehlikede olanın her zaman sığınabileceği, ıssız, gizemli bir yerdi. Kül rengi devasa kayalık, Ardıçlı Tepe'nin sivrisini oluşturuyordu. Doğu yanı bıçakla kesilmiş gibiydi, yüzlerce metre aşağıdaki Fırat Nehri'ne bakıyordu. Kayalığın batı yanında, yaşlı bir ardıç ağacı yükseliyordu. Kayalığa bitişmiş, yer yer kabukları soyulmuş, derisi kalkmış, kalın sinirler gibi toprağın yüzüne ağmış köklerin gücü, yaşlı ardıcın yıllardan beri nasıl ayakta kaldığını açıklar gibiydi.

Miran, yaşlı ardıcın dibinde durdurdu atı. Yukarı dallara baktı. Yüksekteki kalınca dalı gözüne kestirince, atı sırtının ölüsüyle birlikte seçtiği dalın altına doğru çekti. Ölüyü bağladığı kendir ipi çözdü, ikiye katladı.

İlmekledi ucunu. İlmeğin halkasını ölünün ayak bileklerine geçirdi. Sıktı iyice. Tabanları kabaralı, demir nalçalı, boz postallar vardı ayağında ölünün. Göğsünden akan kanlardan semerin üzeri kıpkırmızı olmuştu, ıslaktı.

Boz atın boynunu okşadı. Güven verip yumuşak sesler çıkararak bastı üzengiye. Usulca çıkıp doğruldu atın üstünde. Kendir ipin diğer ucunu gözüne kestirdiği kalın budaklı dala atarak hızla çekti. Sonra sıkıca bağlayıp sardı dala. Atladı aşağı. Yular elde, ölünün altından ağır ağır çekti atı. Ölü ayak bileklerinden bağlı ipin ucunda boşlukta kalınca ağır bir sarkaç gibi sallandı. Kolları yanlara açıldı, elleri, parmakları da. Bir ölü için küçültücü bir durumdu bu. Miran'a göre ise bu durum üstünlüğüydü onun. Galip gelenin, şeytanca bir hakkı ve kötülük yapma geleneği idi.

Sarı pirinç düğmeler, sarı raptiye başları ve tokalarla süslü, geniş bir palaskası vardı ölünün. Kanlı gömleğinin uçları, palaskanın altından sıyrılmış, kanlı mendil parçaları gibi boşanmış sallanıyordu. Kıllarla kaplı göbeği ile karnının üstünde soğumaya başlamış, yer yer kabuk tutmuş kan kırmızılıları vardı.

Miran rahatlamıştı. İlk kez derin bir soluk aldı verdi. Sonra yularından tuttu, çekti yolun ağzına. Ardından, "Daheey!" diyerek sağrısına bir şaplak çekiverdi atın. Boşandırdı. Şaşırın hayvan iniş aşağı indi. Çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Sabah dirilmeye başlamıştı. Miran için doğan sabah, geçmiş sabahlara benzemeyen, bambaşka bir sabahtı. Zaferini kutlarmış gibi kibirli bir gurur vardı yüzünde. Yüzü ışıyordu.

Düşmanını öldürdüğü için göğsünü gururla şişirdi. Derin derin nefes aldı.

Gençliğinden beri ölesiye kıskandığı Hamey'e baktı. Kadınların aklını başından alan yakışıklı, erkek görünü-

mündeki Hamey’de her zaman kendi iç orantısını bozan bir şeyler bulurdu. Şimdiyse Hamey’in kendine yakışan o erkeksi bakışlarından eser yoktu. Altdudağı şişmiş, dudaklarının kıvrımına şaşkın, garip bir anlatım sinmişti. Bol şalvarı kanlanmış, şalvar paçalarının uçları tarazlanmıştı. Yakasız, sıra sıra düğmelerle kaplı solgun gömleği, kurumaya yüz tutmuş kan lekeleriyle kaplıydı.

Artık düşmanın kıpırdamayacağını, kendisine zarar veremeyeceğini, yerdeki taş kadar sessiz olacağını biliyordu. Ama yine de ona güvenemiyordu. Ölünün bir şekilde canlanarak dile geleceğini sanıyor, ödü kopuyordu. Ya şimdi ölü dilini çıkarır da alaylı alaylı kendisine sallarsa, ne yapardı? Bunları düşündükçe çocukluğundan beri bilinçaltına doldurulan, adını sanını bilmediği ağır dinî korkular ayaklanıyor, cirit atmaya başlıyordu içinde.

Ölüye karşı ne kadar bağımlıysa, yaşama içgüdüleri de o kadar canlıydı. Düşmanın ölü, kendisininse yaşıyor oluşu bunun en canlı kanıtıydı. Her bakışı, henüz yitirmediği kendi varlığının en canlı belgesi idi. Bu inançla canlanarak, güçlü adımlarla dönmeye başladı çevresinde ölünün. Attığı her adım bir armağandı kendisine. Kendi benlik bilincini doyurmak için sesli sesli konuştu:

“Hani kimsenin kurşunu bana yetişmez diyordun? Yetişirmiş değil mi? Tek tetikte düşürdüm seni. Yırttım dünyanı. Kendini beğenmiş ukala. Artık ecelin benim. Yüzünü kazıyacağım. Şimdi başaşağı kendi cehennemini seyret bakalım! Baykuşlar konacak dalına bundan sonra.

“Evet tek kurşunla boyladın cehennemini ama tek kurşunluk ölüm yetmez sana. Tek kurşun iyilik sayılır; acısız ve çabuk girer insan ölüme. Ama bir kurşunluk ölümle yüreğim soğumaz benim. Asıl ölümün şimdi başlıyor. Ölüm hazretleri gövdende katlana katlana büyüyecek, öfkem bedeninde acılar üretecek. Sana zulmetmek

ayınım olacak. Ve ölümünün uzunluğu katlana katlana büyüyecek.”

Hiç uyumamıştı. Ölüyü Ardıçlı Tepe’ye at sırtında değil de kendi sırtında taşımış gibi yorgun, bitkindi. Kara ceketinin koltukaltları, gömleğinin yakası, şapkasının kenarı terden sırlıslıklandı. Ölünün çevresini adımlamayı bırakarak kayalığa verdi sırtını. Tütün kesesini çıkardı. Kıyılmış çöplü tütünden kalınca bir cigara sardı. Kavlı çakmağıyla yaktı. İçmeye koyuldu.

iki

Hamey’in yüzü ilk günler o kadar ölü görünmüyordu. Yüzü normal bir ölünün yüzüydü. Biraz durgun, biraz şaşkın, biraz hakarete uğramış, hırpalanmıştı. Ölü at sırtında Ardıçlı Tepe’ye taşınırken elini yüzünü dikenli çalılar çizmiş, dalgalı gür saçlarının biçimi bozulmuştu. Ağzından burnundan akan kan pıhtıları ile kanlı gömleği kurumuş, sertleşmişti.

Miran, otuzlu yaşlarda, orta boylu, kara kıvırcık saçlı, şaşı gözlüydü. Kurbanı Hamey ise düzgün yüzlü, iri kemikli, yakışıklı biriydi. Zengin gür saçları, yay gibi kalın kaşları vardı. Sağken iki kaşının ortasındaki eti hafifçe katlanır, çenesinin ortasındaki küçücük çukurla bir uyum sağlardı. Bu da, erkeksi, çekici bir hava verirdi ona.

Ama ölü tazeliğini yitirmeye başlayınca, yüzündeki o eski orantıdan eser kalmadı. Ağzının kenarları şişmiş, bezginleşmiş, dudaklarının arasına anlamsız, soğuk bir sırıtış gelmişti. Gözleri yuvalarından fırlamış, akı kaymış, sedef beyazı gözbebekleri kamaşmış, cam bilyelerden farksız olmuştu. Hafif rüzgârda alttan alta çavan kurumuş bir kan ve ölü kokusu yağlılığı başlamıştı.

Birkaç gün sonra her şey biçim değiştirdi. Yüzü şişti, büyüdü, anlamsız, bakışsız, gölgeli oyuklara dönüştü.

İçten içe bir çürüme, bir macunlaşma, kaynama... Eller, ayaklar şişti. Dudaklar çatladı. Kulaklar inceldi, mum sarısına döndü. Şişen dil ağzını damağını büyüttü. Sağ elin ikinci parmağının dibindeki alyans şişen parmak etinin arasında kayboldu, belli belirsiz ışımaya başladı. Ölümün bedeni ele geçirmesi, bedende yoğunlaşmasıydı bu.

Yoğun, belalı, boğucu kokular başladı sonra. Hiçbir kokuya benzemeyen, insanın burnunun direğini sızlatan, en baskın dışkı kokusundan da ağır, bir koku diliydi bu. Koku gizli bir alev gibi her yere sinmeye başladı. Her yan boğucu, buharlı, ağır ağır tüten, çürüyen bir et ve kan kokusuyla yıkanmaya başladı. Şişmiş dudaklarının kıvrımından kirpiklere, saç aralarına ağzının içine, kıvıl kıvıl kurtlarla sinekler çoğuştı, vıcık vıcık kurt kaynamaya başladı her yanı. Günlerdir hareketsiz duran ölünün üstünde kıvıl kıvıl kurtlar bambaşka bir canlı yazgıyı yaşıyorlardı. Ölü suyu emmekten semirmiş yeşil sinek bulutları da cabasıydı. Hava da inadına yanıyordu. Her yere sıcak ve sessizlik taht kurmuştu. Bunaltıcı, yapışkan bir çürüme ve leş kokusu Miran'ın ağzında nabız gibi atıyor, koku merkezlerini felce uğratıyordu. Bir an dayanamadı, ağzında biriken yemyeşil kustumuk suyunu fişkırtarak tükürdü yere. Tükürmekten ağzı boğazı kurudu.

Günlerdir baş aşağı sarkıtılan ölünün ağırlığının baskısıyla ölünün gözleri bazen açılıyor bazen kapanıyordu. Açılan gözler, sabit, ürkütücü, parlak, soğuk bir bakışa dönüşüyordu. Farklı bir bakış, farklı bir anlam var gibiydi gözlerde. Ölünün ruhu gözlerinde toplanmıştı sanki. Miran şaşırıyor, bir anlam veremiyordu buna.

“Hiç ölmemiş gibi, şu pezevenğin gözlerine bak! Ölü dediğin ölü gibi bakar. Buysa canlıymış gibi bakıyor. Durup dururken bakışıyla ne söyleyebilir? Kokusuyla da yiyip bitirecek beni.”

Sonra burnunu tutarak uzaklaşıyor oradan. Uzak-

laşıyor ya, koku da peşinden geliyor. Midesi bulanıyor, kursağı ağzına geliyor. Öğürmekten boğulur gibi olunca ölüye sinirleniyor.

“Vallahi bıçakla göğsünü oyar, yüreğini kurda kuşa yediririm senin.”

Yoğun sıcak ortalığa kilitlenmiş, dağ taş titriyor. Ölü yüzünün yağı sıcakta terlemiş gibi parlıyor. Miran burnunu tutarak çevresinde ağır ağır dolanıyor ölünün. Yalnızlıktan yorulmuş, sesi de kısılmış gibi. Kesici, lanet gözleri kötülüğün gözlerine dönüşmüş Miran'ın. Günlerdir doğru dürüst uyuyamamış, eline yüzüne damla su çarpmamış, bedeni ağır terden, kirden ekşimiş, sakalları da birbirine karışmış, yapış yapış olmuş iyice.

Sırtını ardıc ağacının gövdesine verip oturuyor. Uykusuzluktan gözkapakları açılıp kapanıyor. Kısa kısa dalgışlarla uyumaya çalışıyor. Uyumanın ölüm demek olduğunu biliyor. Düşmanlı insan, önüne bakarken, ardında neler olup bittiğini de bilen insan demek.

Uykuya dalar dalmaz ölünün canlandığını, kendisini ipten kurtardığını, çevresinde garip, şeytanımsı gölgelerin kıpırdadığını, kendisini gözetlediklerini sanarak, sıçrayıp uyanıyor ve hemen ölüye bakıyor. Oysa ölü her zamanki yerinde, ipin ucunda ağır ağır sallanıyor. Çok da pis kokuyor. Gölge, yaprak, ağaç, toprak kokuyor. Sarıca karıncalar da iyice çoğalmışlar, ardıcın gövdesinden aşağı yukarı su gibi akıyor, iniyor çıkıyorlar.

O ara, aşağı çalılıklardan toy bir çocuk sesi yükseliyor:

“Miran Dayıı! Azığımı getirmişem, aha buradadır.”

Miran, hareketlenerek, çalılık yolun ağzına doğru yürüyor. Tanıyor yeğeni Firaz'ın sesini. Boz fistanlı, çıplak kafalı, yedi sekiz yaşlarındaki Firaz'a bağıyor:

“Ula koyma azığı oraya, getir buraya!”

Firaz çocuk, “Korkiyam,” diyor.

“Ula neden korkiysan?”

“Ölüden.”

“Erkek adam ölüden korkar mı?”

Firaz yanıt vermiyor. Azık sepetini taşlardan birinin üstüne koyup uzaklaşıyor oradan.

Miran, tüfek elde, yoldan aşağı telaşla inerken, Firaz’a sesleniyor:

“Ula dur gitme! Diyeceklerim vardır. Anama söyle, tütün göndereler.”

“Söylerim,” diyor Firaz çocuk. Çalılıkların arasında gözden kayboluyor.

Miran, azık sepetini alır almaz acele dönüyor ölü-nün yanına. Kayalığın gölgesine oturup açıyor sepetin ağzını. Taze yufka, çökelek, tereyağlı ekmek dürümü, haşlanmış patates, domates, salatalık ve yeşil soğandan ibaret azığı. Yağlı ekmeği dürümüyle alıyor eline. Uzun bir açlıktan çıkmış gibi avurtlarını şişire şişire yemeye başlıyor. Lokmaları yutarken, boyun damarları şişiyor. Karnını doyurduktan sonra yiyecekleri sepete koyup bezle örtüyor üstünü. Ölüye uzak, karıncaların yetişemeyeceği dallardan birine asıyor. Su kabağının tıpasını çıkarıyor sonra. Pütürlü kenarına ağzını vererek diyor suyu başına. Lıkr lıkr içiyor. Kan gibi ılık su, susuzluğu-gu gidermiyor, karnını şişiriyor.

Çigara sarıp içiyor sonra. Hafif bir rüzgâr esiyor. Ar-dıç dalları ürperiyor. Koku da yer değiştiriyor o ara.

Bazen bir üşüme geliyordu. Sinirine dokunan, kolları-nda, parmaklarında duyumsadığı üşümenin ardından, yapışkan, pis, ağır kokulu terlemeler başlıyordu. Çürü-müş, ekşimiş bu koku selinin içinde bütün duyularını felce uğratan bir şeyler vardı. Baş dönüyor, midesi tepiyor, öğürüyordu. Sökücü, yapış yapış yeşil sulu bir mide özsu-yu kusup çıkarıyordu sonra. Ağzının içi zehir gibi oluyor, gözleri kızarıyordu.

*Osman Şahin edebiyatımızın
sözlü geleneğini, köy
gerçekliğini, yakın dönemin
siyasi acılarını öykülerine
taşıyan bir öykücümüz.*

“Yerden üç dört karış yukarıda, az ötede, ağır ağır sallanan ölünün gözlerinin akı iyice çıkmış, bilenmiş, garip bir baskıyla donanmıştı sanki. Koca gövdede canlı kalan tek gözleriydi; biraz Hori’ye, biraz da Miran’a bakıyor gibiydi. Bilinmeyen gerçeklere bakışıyla dokunur gibiydi. Sayısız vedalarla dolu bir bakıştı bu. Kıpırtısız, karşı konamayan süt beyazı bir aka kesmiş parlayan gözler... Ölünün parlayan gözleri ağır ağır kapandı. Asıl şimdi ölmüş gibiydi.”

Değerli öykücümüz Osman Şahin, Toros köylerinin yaşanmış öykülerini anlatmaya devam ediyor. Şahin, yaşadığı, tanık olduğu olayları, tanıdığı kişileri ölümsüzleştirirken gerçekçiliği, inandırıcılığı elden bırakmıyor. *Darağacı Açı*, birbirinden çarpıcı öykülere yer veren bir kitap. Kitaba adını veren öykü, düşmanını öldürmekle yetinememiş, onu bir darağacına asarak çürümesini beklemeye durmuş Miran’ın ürpertici dramını konu ediniyor. Şahin, Bamedi köylülerini, sözlü halk anlatım geleneğinin Toroslardaki son temsilcileri olan Bey Analar’ı, onların ağıtlarını ustalıkla taşıyor okura.

Kapak resmi: MEHMET GÜLER

ISBN 978-975-07-1193-0

9 789750 711930